

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2016, č. j. DSH/2400/16, sp. zn. ZN/475/DSH/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2017, č. j. 17 A 41/2016 - 59, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 7. 2017, č. j. 17 A 41/2016 - 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále také „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rovněž v záhlaví označenému rozhodnutím žalovaného. Žalovaný jako odvolací správní orgán věcně a místně příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 1. 2016, č. j. MMP/008598/16, tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalobce jím byl uznán vinným z porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti vědomé, neboť dne 22. 8. 2015 při jízdě

osobním automobilem na vozovce pozemní komunikace ul. Karlovarské v Plzni nebyl jako řidič vozidla připoután bezpečnostním pásem, ačkoli jím bylo vozidlo povinně vybaveno. Za tento přestupek byla žalobci v souladu s § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o přestupcích"), podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 700 Kč současně s povinností nahradit paušální náklady řízení dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění v době rozhodné, ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke krajskému soudu, v níž kromě jiného namítal nedostatečné odůvodnění formy zavinění žalobce, nepřezkoumatelnost uložené sankce a nedostatečné zjištění skutkového stavu, a to následujícím způsobem.

[3] Správní orgán prvního stupně k zavinění žalobce toliko konstatoval, že formu zavinění hodnotí jako nedbalost vědomou, jelikož lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce coby držitel řidičského oprávnění věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, přičemž tento závěr nebyl dostatečně odůvodněn a ani nevyplývá ze spisu.

[4] Výše uložené sankce je nepřezkoumatelná z důvodu nezjištění míry zavinění, což je dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích okolnost, kterou byl správní orgán prvního stupně povinen zohlednit. Nebylo možné žalobci přičítat jako přitěžující okolnost to, že se skutek stal na frekventované silnici, neboť taková skutečnost nebyla zjištěna a prokázána, ani to, že měl žalobce v evidenční kartě řidiče již uveden jeden záznam ze dne 12. 1. 2015 o spáchání přestupku shodného charakteru. Dříve spáchaný přestupek měl být již zahlazen, a proto k němu nemohlo být přihlíženo (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 - 55).

[5] Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, protože správní orgán prvního stupně vycházel ze svědeckých výpovědí policistů, které nesprávně vyhodnotil jako věrohodné. V úředním záznamu o spáchání přestupku uvedli, že jako hlídka stáli na křižovatce ulic Kotíkovská a Karlovarská, odkud měli spatřit protiprávní jednání žalobce, přičemž vypověděli, že v dané době stáli na křižovatce ulic B. Němcové a Karlovarské. Správní orgán rozpor stran místa spáchání přestupku neodstranil. Žalobce je přesvědčen, že vypovídali o jiném případě, neboť jejich výpověď je v rozporu s ostatními podklady ve spisu. Rovněž není zřejmé, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí vyvodil, že se měl žalobce přestupku dopustit „*nejméně na vozovce pozemní komunikace ul. Karlovarské, ve směru jízdy od ul. Boženy Němcové k ul. Lidické*", přičemž v oznámení přestupku je jako místo spáchání uvedena pouze ulice Karlovarská.

[6] Krajský soud závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti shledal za správný a dostatečně odůvodněný, neboť žalobce je jednoznačně osoba disponující řidičským oprávněním, které je na základě toho známo, že při řízení vozidla je nutno být připoután bezpečnostním pásem, a přesto připoután nebyl.

[7] Výše sankce byla uložena v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán prvního stupně správně zohlednil přitěžující okolnosti místa spáchání přestupku

v obci na silnici I. třídy, kde se pohybuje více účastníků silničního provozu včetně chodců, přičemž není nutné prokazovat, zda se v inkriminovanou dobu v místě skutečně nacházelo více účastníků silničního provozu. Institut zahlazení odsouzení je výhradně institutem trestněprávním, přičemž k zahlazení dochází až na základě podané žádosti, nikoliv ex lege, a proto jej nelze analogicky aplikovat na správní trestání (viz rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 40/2016 - 40).

[8] Skutkový stav byl dostatečně zjištěn, neboť na základě výpovědí policistů a pořízeného videozáznamu nelze mít pochybnosti o postavení služebního vozidla, které stálo na červený signál v ulici B. Němcové na křižovatce s ulicí Karlovarská. Nesprávný údaj o ulici Kotíkovské je pouze v úředním záznamu. Následně jeli policisté dostatečně dlouho a blízko vozidla žalobce na to, aby mohli vidět jeho nepřipoutání se za jízdy navíc za situace, kdy měl žalobce zcela stažené okénko.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí věcně zcela shodnou argumentaci jako v podané žalobě, která v nyní podané kasační stížnosti představuje pouze obecnou polemiku s právními názory krajského soudu stran dostatečnosti odůvodnění formy zavinění, přezkoumatelnosti udělené sankce a řádně zjištěného skutkového stavu. Zdejší soud ohledně obsahu jednotlivých kasačních námitek odkazuje na body [3] až [5] tohoto rozsudku s tím, že stěžovatel namítá, že k upřesnění místa spáchání deliktu, tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, se krajský soud vůbec nevyjádřil, a také proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný považuje námitky stěžovatele za nedůvodné a setrvává na svém vyjádření k žalobě, na které odkazuje a ve kterém se s obdobnými námitkami stěžovatele již vypořádal. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s posouzením jednotlivých žalobních bodů, tak jak je vypořádal krajský soud. Vzhledem k tomu, že žalobní body, které jsou uvedeny v odstavcích [3] až [5] tohoto rozsudku, věcně zároveň představují kasační

námitky stěžovatele, odkazuje zdejší soud stran jejich vypořádání výše na odstavce [6] až [8].

[15] Ve vztahu k námitce stěžovatele, že krajský soud se vůbec nevypořádal s upřesněním místa spáchání deliktu, které správní orgán ve výroku svého rozhodnutí vymezil takto: *„nejméně na vozovce pozemní komunikace ul. Karlovarské, ve směru jízdy od ul. Boženy Němcové k ul. Lidické“*, přičemž v oznámení přestupku je jako místo spáchání uvedena pouze ulice Karlovarská, kasační soud sděluje, že tato námitka obsahově nepředstavuje samostatný žalobní bod, a proto se s ní krajský soud vypořádávat nemusel. Stěžovatel netvrdí, že místo spáchání deliktu je vymezeno chybně, tedy, že přestupek byl spáchán jinde nebo že je místo uvedeno neurčitě, a tedy by bylo možné jej zaměnit s jiným místem. Pouze tvrdí, že nemělo oporu ve správním spisu, neboť v oznámení přestupku je uvedeno pouze ulice Karlovarská, Plzeň, a že policejní spis byl vytvořen pro účely jiného přestupku, než za který byla stěžovateli uložena pokuta.

[16] Povinností soudu ve svém rozhodnutí však není vypořádat za všech okolností každý jednotlivý argument. Podstatné je, aby se vypořádal se všemi základními námitkami tak, aby žádná nezůstala bez náležité odpovědi, přičemž odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (viz rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 As 432/2017 - 38), což je případ této dílčí argumentace stěžovatele. Krajský soud ve svém rozsudku učinil jasný závěr, že skutkový stav byl na základě obsahu spisu řádně zjištěn, zejména z výpovědí policistů a pořízeného videozáznamu, s čímž se zdejší soud plně ztotožňuje.

V. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu